

Geopolitičke raskrsnice: Pentagon i Nato dovršavaju osvajanje Balkana

Par [Rick Rozoff](#)

Mondialisation.ca, 08 février 2010

[Fond Slobodan Jovanović](#) 28 novembre
2009

Kad Bosna i Crna Gora postanu punopravne članice NATO-a, a potom kad i Makedonija bude krenula njihovim stopama, taj vojni blok će narasti na 31 državu, gotovo dvostruko više nego pre 10 godina kada je NATO započeo pohod na istok. Kad se tome dodaju Srbija i Kosovo (koje je još pre no što se učlanilo postalo prvi politički entitet NATO-a), broj članica Alijanse biće više nego dvostruko veći nego što je bio 1999. godine, deceniju posle pada Berlinskog zida i okončanja Hladnog rata. Svih 17 pridošlica biće iz istočne Evrope, a većina članica NATO-a biće ili nekadašnji članovi Varšavskog pakta ili, pak, bivše jugoslovenske republike i jedna pokrajina.

Generalni sekretar NATO-a Anders Fog Rasmussen posetio je 26. novembra glavni grad Crne Gore, a već narednog dana je bio u glavnom gradu Bosne. Jedno sredstvo informisanja sa Balkana javilo je tim povodom da će Rasmussen „razgovarati o mogućnosti odobrenja akcionog plana Crne Gore za učlanjenje u NATO” i o „jačanju saradnje NATO-a i BiH (Bosne i Hercegovine)”. (1)

Pre turneje po Balkanu, Rasmussen je boravio u Nemačkoj, gde je razgovarao s kancelarom Angelom Merkel i osigurao dodatan broj vojnika za rat u Avganistanu.

Prvi čovek NATO-a je u poslednje vreme aktivniji nego obično, nastojeći da, za račun Vašingtona, regrutuje za rat u Avganistanu što više novih vojnika iz što više zemalja Evrope, radeći na izradi nove strategije Alijanse, na sakupljanju podrške za postavljanje sistema raketa za presretanje, pod vođstvom SAD, širom „starog kontinenta” i na pripremi konferencije ministara inostranih poslova članica NATO-a, predviđene za 3. i 4. decembar.

Kad Bosna i Crna Gora postanu punopravne članice NATO-a, a potom kad i Makedonija bude krenula njihovim stopama, taj vojni blok će narasti na 31 državu, gotovo dvostruko više nego pre 10 godina kada je NATO započeo pohod na istok.

Kad se tome dodaju Srbija i Kosovo (koje je još pre no što se učlanilo postalo prvi politički entitet NATO-a), broj članica Alijanse biće više nego dvostruko veći nego što je bio 1999. godine, deceniju posle pada pada Berlinskog zida i okončanja Hladnog rata.

Balkan se dobro uklapa u sve navedene aspekte onoga što se poslednjih godina rutinski naziva NATO-om 21. veka, globalnim i ekspedicionim vojnim savezom koji grozničavo traga za novim „izazovima trećeg milenijuma” i pri tom ukazuje na „milijarde smrtonosnih pretnji” (2) kao izgovor za jačanje svoje uloge ionako već raširene na pet kontinenata i na Bliskom

istoku.

Nekoliko dana pre no što je stigao u najnoviju (priznatu) državu sveta, u Crnu Goru, pomoćnik američkog sekretara za odbranu, zadužen za međunarodnu bezbednost, Aleksandar Veršbov, boravio je u glavnom gradu Bosne, u Sarajevu, gde je predsedavao petim sastankom ministara odbrane Američko-jadranske povelje, osnovane 2003. godine sa ciljem da se pogura što brža integracija Balkana u NATO.

Prve tri članice Povelje koje su SAD regrutovale bile su Albanija, Hrvatska i Makedonija. Prve dve su zvanično primljene u NATO aprila ove godine, na samitu povodom 60. rođendan tog vojnog bloka. Dosad bi i Makedonija već bila uvučena u Alijansu da nije njenog dugotrajnog spora s Grčkom oko imena. Bosna i Crna Gora su lani dodate kao članice Povelje, a sada su na redu Srbija i – separatističko Kosovo. Pošto su Bugarska, Rumunija i Slovenija postale punopravne članice NATO-a 2004. godine, na samitu u Istanbulu, a Grčka i Turska su članice Alijanse već decenijama, to znači da je sada cela jugoistočna Evropa preobražena u teritoriju NATO-a, od Jadranskog do Crnog mora i od Jegejskog do Jonskog mora.

U radu sastanka u Bosni, održanom 17. novembra, učestvovali su, sem predstavnika Pentagona, Aleksandra Veršbova (koji je bio američki ambasador pri NATO-u 1999. godine, za vreme rata protiv Jugoslavije), viceministar odbrane Albanije i njegove kolege iz Bosne, Hrvatske, Makedonije i Crne Gore. Prisutni su bili i Dragan Šutanovac i Ljubica Jelušič, ministri odbrane Srbije i Slovenije, zemalja koje su pripadale kategoriji nazvanoj „gosti i posmatrači”.

Pentagon je već sebi obezbedio sedam novih vojnih baza u Bugarskoj i Rumuniji (5) koje izlaze na Crno more, uključujući Graf Ignatijevo i Bezmer u Bugarskoj i vazduhoplovnu bazu „Mihail Kogalničanu” u Rumuniji.

„Veršbov je ponovio podršku SAD skorom prihvatanju molbi BiH i Crne Gore za Akcioni plan za članstvo. On je, takođe, rekao da će biti podržana molba Makedonije za punopravno članstvo u NATO-u čim bude rešen problem njenog imena”. Sem toga, ministri odbrane su se dogovorili da preko regionalnih centara potpišu zajedničku deklaraciju o povećanju saradnje na Zapadnom Balkanu”. (3)

Asošijeted pres je, u jednoj informaciji sa sastanka Jadranske povelje, pomenuo i sastanak u Briselu, predviđenom za 3. i 4. decembar (koji će, takođe, biti forum za regrutovanje hiljada novih vojnika NATO-a za rat u Avganistanu), navodeći da će na „narednom sastanku ministara inostranih poslova NATO-a biti pružena snažna podrška želji Bosne i Crne Gore da postanu 29. i 30. članica transatlantske Alijanse” (4).

Kad Bosna i Crna Gora postanu punopravne članice NATO-a, a potom kad i Makedonija bude krenula njihovim stopama, taj vojni blok će narasti na 31 državu, gotovo dvostruko više nego pre 10 godina kada je NATO započeo pohod na istok. Kad se tome dodaju Srbija i Kosovo (koje je još pre no što se učlanilo postalo prvi politički entitet NATO-a), broj članica Alijanse biće više nego dvostruko veći nego što je bio 1999. godine, deceniju posle pada pada Berlinskog zida i okončanja Hladnog rata. Svih 17 pridošlica biće iz istočne Evrope, a većina članica NATO-a biće ili nekadašnji članovi Varšavskog pakta ili, pak, bivše jugoslovenske republike i jedna pokrajina.

Ogroman američki kamp Bondstil na Kosovu sada već ima 10 godina, a u vrlo bliskoj budućnosti se može očekivati prilagođavanje hrvatskih i crnogorskih luka na Jadranu za

potrebe Ratne mornarice SAD.

Pentagon je već sebi obezbedio sedam novih vojnih baza u Bugarskoj i Rumuniji (5) koje izlaze na Crno more, uključujući Graf Ignatijevo i Bezmer u Bugarskoj i vazduhoplovnu bazu „Mihail Kogalničanu” u Rumuniji. Piste se koriste za, kako se na vojnom slengu kaže, „downrange” vojne operacije – odnosno operacije u inostranstvu (Avganistanu i Iraku), a rumunska baza je sada sedište Pentagonove Združene operativne jedinice za istok (Joint Task Force – East).

Ogroman američki kamp Bondstil na Kosovu sada već ima 10 godina, a u vrlo bliskoj budućnosti se može očekivati prilagođavanje hrvatskih i crnogorskih luka na Jadranu za potrebe Ratne mornarice SAD.

Što se bivša Jugoslavija sve više raspada, to se taj region sve temeljnije preobražava u nisku takozvanih isturenih operativnih baza ili „listova lotosa” (termin koji je izumeo Donald Ramsfeld) za vojne akcije na istoku i jugu.

Raspadom, uz odobravanje Zapada, državne unije Srbije i Crne Gore 2006. godine, države koja je predstavljala prelazan mehanizam, izum Havijera Solane, generalnog sekretara NATO-a za vreme rata 1999. godine, a kasnije Visokog predstavnika Evropske unije za zajedničku spoljnu i bezbednosnu politiku, dovršen je raspad Jugoslavije na šest njenih federativnih republika. Jednostranom deklaracijom nezavisnosti Kosova od Srbije 2008. godine, koju su ne samo podržali, već i praktično izveli NATO i njegovi civilni ogranci, te vlada SAD i Evropska unija, počela je druga faza rasparčavanja nacije – razbijanje bivših republika na mini-države. (6)

U Srbiji, iza Kosova leže Vojvodina, Dolina Preševa i Sandžak , gde su glavu digli – idući redom – etnički separatizam, oružani napadi sa druge strane granice i otvoreni terorizam.

Makedonija se, takođe, suočava sa istom uznemiravajućom perspektivom. Napadi pripadnika takozvane Oslobođilačke vojske Kosova – Nacionalne oslobodilačke vojske Alija Ahmetija – sa teritorije Kosova u 2001. godini doveli su to novu državu na ivicu opšteg rata i nasilnog komadanja.

Crna Gora, država stara jedva tri godine, uskoro će poslati prvi kontingent svoje vojske u Avganistan, da tamo služe pod okriljem NATO-a.

Prošle nedelje, šef Demokratske partije Albanaca Menduh Tači, pozvao je svoje sponzore na Zapadu da Makedoniju svedu na međunarodni protektorat. Govoreći o aktuelnoj političkoj krizi, koju je uglavnom on sam stvorio, Tači je rekao: „Ubeđen sam da je jedini izlaz iz krize hitna međunarodna zaštita kao mera za predupređenje mogućih događaja”. Sledeći korak je promena ili prilagođavanje imena države, a potom će, šta god da od nje bude, uslediti poziv da uđe u NATO. Takvim ishodom će biti zadovoljni svi – Vlada Grčke, panalbanske snage u Makedoniji, Albanija, Kosovo, južna Srbija i Crna Gora – pa će NATO dobiti svoju 29. (ili 31.) članicu. (7)

Crna Gora, država stara jedva tri godine, uskoro će poslati prvi kontingent svoje vojske u Avganistan, da tamo služe pod okriljem NATO-a. Kad crnogorski vojnici stignu tamo, naći će se u društvu kolega iz Albanije, Bosne, Bugarske, Hrvatske, Makedonije, Rumunije i Slovenije. Te zemlje su dale svoje vojnike i 2003. godine za okupaciju Iraka. Crna Gora tada još nije postojala kao nezavisna država tako da će njeno vatreno krštenje u svojstvu

kandidata za članicu NATO-a biti u Avganistanu.

Pošto je Srbija posmatrač u Jadranskoj povelji i pošto je 2006. godine ušla u privremeni program NATO-a Partnerstvo za mir, Vašington i Brisel će besumnje i nju uskoro pozvati da dokaže svoje pravo na kandidaturu te pošalje svoje vojnike na front u avganistanskom ratu. Pošto se SAD i NATO spremaju da vrlo brzo kvalitativno eskaliraju rat u južnoj Aziji, ministarstva inostranih poslova i odbrane Srbije su najavila da će otvoriti misiju u sedištu NATO-a u Briselu. „Cilj misije biće poboljšanje saradnje i svakodnevne komunikacije sa NATO, učešće u radu 10 ekspertskih odbora i poboljšanje... saradnje sa '50 članica' 'političkog saveza'. (8) Pedeset, to je gotovo u dlaku tačan broj zemalja koje daju vojsku za Avganistan. Srbija bi mogla biti 51.

Poslednje izjave aktuelnog ministra odbrane Srbije Dragana Šutanovca su uvredljive čak i za predstavnika jedne utučene, razbijene i demoralisane zemlje – toliko su besramno ljigave i ulagivačke.

On će uskoro biti prvi srpski ministar odbrane koji će, za poslednjih 25 godina, posetiti Pentagon. On je vrlo ponosan na to pa je nedavno izjavio da će njegov put „bez ikakve sumnje biti od velike političke i vojne važnosti”, pošto je veliki deo od ukupno 500 miliona dolara kojima je Vašington podmitio vlasti u Beogradu otkako je, 2000. godine, svrgnut predsednik Slobodan Milošević, otišao u ruke srpskih vojnih vlasti.

Šutanovac, koji je diplomirao na Evropskom centru za studije bezbednosti „Džordž Maršal” (George C. Marshall European Centre for Security Studies), instituciji koju zajednički vode ministarstva odbrane SAD i Nemačke, i za koga kažu da „savršeno govori engleski”, izjavio je nešto iz čega se mogu otkriti vrlo zanimljive pojedinosti:

Poslednje izjave aktuelnog ministra odbrane Srbije Dragana Šutanovca su uvredljive čak i za predstavnika jedne utučene, razbijene i demoralisane zemlje – toliko su besramno ljigave i ulagivačke.

„Srpsko ministarstvo odbrane ima stabilne odnose sa američkim vojnim vlastima pa možemo reći da je, u ovom trenutku, saradnja u domenu odbrane kičmeni stub odnosa SAD i Srbije.

„S obzirom na činjenicu da je američki budžet za odbranu jednak budžetu za odbranu ostatka sveta, kristalno je jasno šta je za američku spoljnu politiku i međunarodne odnose najvažnije”. (9)

Bivša Oslobođilačka vojska Kosova, kasnije Kosovski zaštitni korpus (a sada Kosovske snage bezbednosti) ponudila je Amerikancima vojsku za rat u Iraku neposredno posle invazije, 2003. godine. Kosovske snage bezbednosti, koje je opremio i obučio NATO, a koje su u svemu sem po imenu nacionalna armija u rađanju, ponudiće vojsku NATO-u i za rat u Avganistanu, koji se otegao u nedogled. (10)

Za vreme nedavnih opštinskih izbora na Kosovu, prvima od njegove nominalne nezavisnosti koju ne priznaju 140 od ukupno 192 države sveta, a vrlo malo izvan sveta NATO-a (među njima su Avganistan, Lihtenštajn, Monako, Maršalska ostrva, San Marino, Belize, Malta, Samoa, Maldivi, Komori, Federalne države Mikronezije, Nauru i Palau), pristalice bivšeg glavešine OVK Hašima Tačija – premijera koga priznaje Zapad – i ratnog zločinca Ramuša Haradinaja sukobili su se toliko žestoko da je malo nedostajalo da sevnu noževi pa su „ljudi

kamenjem napali povorku automobila u kojoj je bio Hašim Tači... Tačijeva partija je optužila Haradinaja da je neposredno izazvao i organizovao taj napad..." (11)

Jedan ruski izveštaj sa tih izbora, koje je Zapad podržao i veličao, postavio je strategiju Zapada za Kosovo u širem kontekstu:

„Funkcioneri EU si to koji prisiljavaju srpsku vladu da prihvati nekoliko vrlo neprijatnih odluka – da prizna opštinske izbore na Kosovu, da se odvoji od Rusije i da se povuče iz zajedničkih energetske projekata sa Rusijom.

Valja podsetiti da je Hag dozvoljavao Haradinaju da, za vreme suđenja, povremeno odlazi iz zatvora da bi ‘vladao’ Kosovom, dok je Tači na koncu oslobođen svih optužbi za genocid nad Srbima.

„Što se tiče demokratskih vrednosti u politici EU prema Srbiji, u njih je teško poverovati s obzirom na otvorene simpatije funkcionera EU prema militantnim albanskim grupama u Oslobodilačkoj vojsci Kosova. Uzgred, pristalice lidera OVK, bivšeg ‘premijera’ Ramuša Haradinaja i njegovog naslednika Hašima Tačija, izazvali su žestok sukob u jednoj od albanskih enklava.

„Ovde valja podsetiti da je Hag dozvoljavao Haradinaju da, za vreme suđenja, povremeno odlazi iz zatvora da bi ‘vladao’ Kosovom, dok je Tači na koncu oslobođen svih optužbi za genocid nad Srbima”. (12)

Pa ipak, SAD i njihovi saveznici iz NATO-a- samozvana „međunarodna zajednica” i šampioni demokratije, prava čoveka i tako dalje, gde kod i kad god se sve to uklapa u njihove glavne političke ciljeve – i dalje grle kosovski entitet kao brata po oružju u novom globalnom poretku.

Bivši američki predsednik Bil Klinton posetio je 1. novembra glavni grad Kosova, Prištinu, da bi prisustvovao otkrivanju kičaste, veoma vulgarne, pozlaćene statue samog sebe (13). Ceremoniji je predsedavao bivši vođa Oslobodilačke vojske Kosova, Hašim „Zmija” Tači, čijom pseudo-državom, njenim stvaranjem, se Zapad veoma ponosi.

Evo šta je o tom događaju u crnoj rupi Evrope, leglu kriminalaca i krijumčara droge, izvestio Asošijeted pres:

„Statua prikazuje Klintona kako u levoj ruci drži aktentašnu na kojoj piše njegovo ime i datum kada je NATO počeo da bombarduje Jugoslaviju – 24. mart 1999.

„Mnogi su mahali američkim, albanskim i kosovskim zastavama i klicali ‘USA!’ dok se bivši predsednik penjao na podijum, u čijoj pozadini se video njegov poster s natpisom ‘Kosovo slavi heroja’” (14)

To što je mahano i albanskim zastavama pokazuje šta je, u stvari, NATO želeo da postigne, bombardujući nemilosrdno, uzduž i popreko Jugoslaviju punih 78 dana.

Tri nedelje kasnije, gradonačelnik jednog grada u Albaniji – razlikovanje između te države i Kosova je sada stvar čisto akademske prirode – najavio je da će, po ugledu na Prištinu, i on napraviti jednu statuu i posvetiti je Džordžu V. Bušu. Buš i Klinton su zajedno stvorili aberaciju Kosovo/Veliko Kosovo. „Mali albanski grad Fuša-Kruja planira da podigne statuu bivšeg američkog predsednika Džordža V. Buša u znak sećanja na njegovu posetu od juna

2007. godine, kada je, u velikom izlivu uljubavi prema Americi, Buš slavljen kao heroj”.

Gradonačelnik, Ismet Mavrići, izjavio je, kako je preneto: „Kad bih se ja pitao, ja bih vrlo rado podigao statuu tri metra visine, verovatno u bronzi, spomenik koji bi trebalo da „uhvati” njegov energičan način hoda”. (15)

Stopa nezaposlenosti na Kosovu 40%, a prosečan dohodak po glavi stanovnika 1.760 evra, uprkos činjenici da je, za poslednjih 10 godina, Kosovo dobilo pomoć, prema podacima Svetske banke, u visini tri milijarde evra, a još jedna milijarda se očekuje do 2011. godine.

Ta ljudska katastrofa je plod saradnje NATO-a i OVK.

To je stabilnost i prosperitet koji je Zapad doneo Balkanu.

Zaveštanje koje su Vašington i Brisel ostavili ljudima sa Kosova – onima koji su preostali, jer su, od juna 1999. godine, stotine hiljada Srba, Roma i drugih pobjegli glavom bez obzira, spasavajući goli život – detaljno je predstavljeno u jednom nedavnom izveštaju Rojtersa.

U tom izveštaju se kaže da je „stopa nezaposlenosti na Kosovu 40%, a prosečan dohodak po glavi stanovnika 1.760 evra, uprkos činjenici da je, za poslednjih 10 godina, Kosovo dobilo pomoć, prema podacima Svetske banke, u visini tri milijarde evra, a još jedna milijarda se očekuje do 2011. godine”. U Evropskoj uniji, pak, „prosečna stopa nezaposlenosti je nešto ispod 10%, a prosečna godišnja plata 24.000 evra”. (16)

Ta ljudska katastrofa je plod saradnje NATO-a i OVK.

To je stabilnost i prosperitet koji je Zapad doneo Balkanu.

Ovaj ojađeni deo Evrope je poslužio NATO-u kao pokusno polje za širenje ka istočnoj Evropi, a odatle ka Aziji, Africi i Bliskom istoku, počev od Bosne u 1995. godini, kada je NATO bacio prve bombe i rasporedio prve trupe van teritorije svojih članica.

Pokojni američki naučnik Šon Đervazi (Sean Gervasi) upozorio je još 1996. godine da “za slanje snaga NATO-a na Balkan, a naročito za proširenje NATO-a na Češku i Mađarsku, postoje dublji razlozi”. Ti razlozi „su povezani s rađanjem strategije za obezbeđenje bogatstva regiona Kaspijskog mora i sa ‘stabilizovanjem’ zemalja istočne Evrope – na koncu i za ‘stabilizovanje’ Rusije i zemalja Združenih nezavisnih država”. (17)

Evropa i svet su, pre 10 godina, izbegli širi rat. Može se, međutim, lako desiti da, koristeći Balkan kao odskočnu dasku, NATO jednoga dana uspe da izazove sukob koji neće moći da bude prigušen niti, pak, da bude zadržan u okvirima ratovanja konvencionalnim oružjem.

NATO je sada učvrstio vojno partnerstvo, vodi redovne ratne igre i ima stalne baze u nekoliko zemalja oko Kaspijskog mora – u Azerbajdžanu, Gruziji, Kirgiziji, Tadžikistanu i Uzbekistanu, a o Avganistanu da i ne govorimo.

Alijansa je „usisala” tri bivše sovjetske republike – Estoniju, Letoniju i Litvaniju – i nastavlja da uporno tvrdi kako će u skoroj budućnosti njene punopravne članice postati i Gruzija i Ukrajina, bivše članice Združenih nezavisnih država.

Đervazi je pre 13 godina, takođe, upozorio da „SAD sada nastoje da učvrste nov blok koji treba da se sastoji od evropskih i bliskoistočnih zemalja... Tu je uključena i Turska, zemlja

koja igra centralnu ulogu u tom budućem bloku. Turska nije samo deo južnog Balkana i sila Jegejskog regiona, već i zemlja koja ima granice sa Irakom, Iranom i Sirijom. Ona, dakle, povezuje južnu Evropu s Bliskim istokom, gde SAD imaju, kako same smatraju, životne interese... Ratom u Iraku (1991), SAD su se bezbednije nego ikad ugnezdele na Bliskom istoku, a gotovo istovremeni raspad Sovjetskog saveza, otvorio je Zapadu mogućnost eksploatacije bogatstva regiona Kaspijskog mora". (18)

U godinama koje su usledile, sve se odvijalo baš onako kako je Đervazi predvideo i baš iz razloga na koje je on ukazao.

Minirajući Ujedinjene nacije, kršeći međunarodno pravo, ponizivši Rusiju i razmeštajući snage NATO-a na Balkan, Zapad se ozbiljno latio poduhvata da ostvari globalnu dominaciju u post-hladnoratovskom svetu. Kada je prvi rat NATO-a, bombardovanje Jugoslavije 1999. godine, počeo da se odugovlači i da poprima sve uznemirujuće dimenzije, čak i pre no što su bombe NATO-a uništile kinesku ambasadu u Beogradu, tadašnji ruski predsednik Boris Jeljcin izašao je pred kamere nacionalne televizije i izjavio: „Rekao sam NATO-u, Amerikancima, Nemcima – nemojte te nas terati na vojnu akciju”.

„U protivnom, izbiće evropski, a možda i svetski rat”. (19)

Činjenica da je Jeljcin bio odan prijatelj Vašingtona učinio je tu izjavu još zloslutnijom. Manje od mesec dana kasnije, kineska ambasada je bila u ruševinama, a rat je i dalje besneo.

Evropa i svet su, pre 10 godina, izbegli širi rat. Može se, međutim, lako desiti da, koristeći Balkan kao odskočnu dasku, NATO jednoga dana uspe da izazove sukob koji neće moći da bude prigušen niti, pak, da bude zadržan u okvirima ratovanja konvencionalnim oružjem.

Prevod: Svetislav Maksović

Tekst na srpskom jeziku možete naći na: [Fond Slobodan Jovanović](#)

Originalni tekst možete naći na [Global Research](#)

Uputnice

1) Makedonska radio-televizija, 26. novembra 2009. godine

2) Thousand Deadly Threats: Third Millenium NATO, Western Business Collude On New Global Doctrine, Stop NATO, 2. oktobra 2009. godine, <http://rickrozoff.wordpress.com/2009/10/02/thousand-deadly-threats-third-millennium-nato-western-businesses-collude-on-new-global-doctrine>

3) South European Times, 20. novembra 2009. godine

4) Assosiated Press, 18. novembra 2009. godine

5) Bulgaria, Romania: U.S., NATO Bases for War in the East, Stop NATO, 24. oktobra 2009. godine, <http://rickrozoff.wordpress.com/2009/10/25/bulgaria-romania-u-s-nato-bases-for-war-in-the-east>

6) Adriatic Charter and the Balkans: Smaller Nations, Larger NATO, Stop NATO, 13. maja

2009. godine,
<http://rickrozoff.wordpress.com/2009/08/28/adriatic-charter-and-the-balkans-smaller-nations-larger-nato>

7) Threat of New Conflict in Europe: Western-Sponsored Greater Albania, Stop NATO, 8. oktobra 2009. godine,
<http://rickrozoff.wordpress.com/2009/10/08/new-threat-of-conflict-in-europe-western-sponsored-greater-albania>

8) Večernje novosti, 4. novembra 2009. godine

9) Politika, 27. novembra 2009. godine

10) Balkans: Staging Ground for NATO's Post-Cold War Order, Stop NATO, 9. februara 2009. godine

11) Novinska agencija Tanjug, 12. novembra 2009. godine

12) Ruska informativna agencija Novosti, 17. novembra 2009. godine

13) Kosovo: Marking Ten Years of Worldwide Wars, Stop NATO, 31. oktobra 2009. godine,
<http://rickrozoff.wordpress.com/2009/10/31/kosovo-marking-ten-years-of-worldwide-wars>

14) Associated Press, 1. novembra 2009. godine

15) Reuters, 21. novembra 2009. godine

16) Reuters, 20. novembra 2009. godine

17) Sean Gervasi, Why is NATO in Yugoslavia?
<http://www.globalresearch.ca/articles/GER108A.html>

18) Ibid

19) BBC News, 9. aprila 1999. godine,
<http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=16289>

La source originale de cet article est [Fond Slobodan Jovanović](#)

Copyright © [Rick Rozoff](#), [Fond Slobodan Jovanović](#), 2010

Articles Par : [Rick Rozoff](#)

Avis de non-responsabilité : Les opinions exprimées dans cet article n'engagent que le ou les auteurs. Le Centre de recherche sur la mondialisation se dégage de toute responsabilité concernant le contenu de cet article et ne sera pas tenu responsable pour des erreurs ou informations incorrectes ou inexactes.

Le Centre de recherche sur la mondialisation (CRM) accorde la permission de reproduire la version intégrale ou des extraits d'articles du site [Mondialisation.ca](#) sur des sites de médias alternatifs. La source de l'article, l'adresse url ainsi qu'un hyperlien vers l'article original du CRM doivent être indiqués. Une note de droit d'auteur (copyright) doit également être indiquée.

Pour publier des articles de [Mondialisation.ca](http://mondialisation.ca) en format papier ou autre, y compris les sites Internet commerciaux, contactez: media@globalresearch.ca

[Mondialisation.ca](http://mondialisation.ca) contient du matériel protégé par le droit d'auteur, dont le détenteur n'a pas toujours autorisé l'utilisation. Nous mettons ce matériel à la disposition de nos lecteurs en vertu du principe "d'utilisation équitable", dans le but d'améliorer la compréhension des enjeux politiques, économiques et sociaux. Tout le matériel mis en ligne sur ce site est à but non lucratif. Il est mis à la disposition de tous ceux qui s'y intéressent dans le but de faire de la recherche ainsi qu'à des fins éducatives. Si vous désirez utiliser du matériel protégé par le droit d'auteur pour des raisons autres que "l'utilisation équitable", vous devez demander la permission au détenteur du droit d'auteur.

Contact média: media@globalresearch.ca